

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 13. mal. travna 1888.

List 15.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

VIII. Don Bosko vstanovi odgojilnico (internat).

Akoravno je mila beseda Don-Boskova privedla marsikterega zgubljenega dečka zopet na pravo pot, — akoravno se je v salezijanskem oratoriji delilo tolikanj dobrót, seveda dušnih dobrot, saj te so podlaga tudi k časní, telesni sreči: vendar Bosko s to odgojo še ni bil zadovoljen. Res, da so bili vspehi lepi in veseli; ali pri tistih razmerah, v kakoršnih je deloval Bosko, bi kdo drugi ne žel toliko sadú. Eno napako je imelo dosedanje podučevanje, namreč to, da so se sicer dečki shajali k službi božji in k šolskemu poduku, ali potem so se zopet razšli. Vsak se je podal, kamor se je mogel. Ne smemo pozabiti, kakošnega stanú so bili ti dečki brez starišev, brez podpore, brez hrane, brez obleke. Potikali so se po noči po hlevih, po dnevu so postajali po tergih, da so dobili dela in si prislužili grizljaj kruha. Izbirčni niso smeli biti. Lahko se umeva, da so zašli tu in tam v take kraje, kjer se je bilo bati, da se od okuženih ljudi tudi sami okužijo, kjer je pretila nevarnost, da se še sami pridružijo „potepinovičem“ in izmikavcem, in tako dušno popolnoma propadejo.

Če to premislimo, se moramo le čuditi, da je Bosko kljubu temu imel toliko vpliva do te zauemarske mladine. S svojo vstrajnostjo je dosegel čuda veliko. Ali tudi Bosko sam je spoznal, da dobre kali, ktere vsaja v oratoriju tem otrokom, dostikrat ne prinesó zaželjenega sadú: uniči in poruje jih zlobna, slaba tovaršija.

Kako tu pomagati — ta misel je mučila Boska. Toraj hoče preskerbeti vsaj nekterim — za silo — prenočišče. Blizu oratorija najame senarno (pòd), kamor so po navadi spravljali seno. To je priredil za spalnico. Imenitna ravno ni bila. Ali na slami spalo se je sladko, kakor na najbolj mehki postelji; kedar ni bilo odeje in ne rjuh, tedaj pomagale so vreče. Prenočevalec je zlezal v tako vrečo — in dobro je bilo; niti rjuh, niti odeje ni bilo več potreba.

Večkrat se povdarja, da je „nehvaležnost plačilo tega sveta.“ Bosko je sam okusil resnico teh besedí. Neko noč nagnal je celo trumo tacih „čukov“ na svoj

pòd.“ Zjutraj za rana se podá Bosko k njim — hotel je njim dati kak dober nauk, dobro vedč, da ga potrebujejo. Misli je, morda utegnem kterega pridobiti za oratorij. Ali glej! — Kaj je to? „Pod“ je popolnoma prazen! Rjuh ni — odej ne — vreč ne, ... vse so odnesli ti čudno hvaležni gostje!

Ta nezgoda pa nikakor ni oplašila Boska.

Preteklo je nekaj dni od takrat. Bilo je mesca majnika. Bosko in njegova mati sta ravno povečerjala. Kar poterka nekdo na vrata. Dež je lil kakor bi se bil oblak utergal.

Urno odpreta vrata. V sobo stopi deček pri petnajstih letih. Mati Marjeta posadí ga poleg ognjišča, da se posuši in ogreje, dá mu gorke juhe, da se nekoliko pokrepčá. Bosko vpraša, od kod in kaj? Deček, oserčivši se vsled ljubeznjivosti dobrih ljudi, pové, da je zidarski učenec. Prišel je iskat dela v Torin. Kar je imel saboj denarja — 3 franke, to je hitro porabil, in zdaj nima nikogar, da bi mu kaj dal.

„Si že bil pri sv. obhajilu?“ zapraša Bosko. — Ne; še nisem bil.“ — „In pri prvi spovedi?“ — „Bil nekolikrat, dokler so mi živeli mati.“ — „Pa kam misliš zdaj iti?“ — „Sam ne vem; lepo vas prosim, pustite me, da prenočim v kakem kotu vašega stanovanja.“ — Začne se jokati. Mater Marjeto gine ta prizor, takoj mu naredi posteljo v kuhinji. Ko ga spravlja spat, ga še opomni, da naj se prekriža in kaj moli. — „Ne znam nobene molitve,“ odgovori sramožljivo deček. Zdjaj moli mu Marjeta večerno molitev, in deček za njó. Bil je še otrok, ki si je hotel pošteno služiti svoj kruh. Od tistega dne je hodil vsak dan v Boskovo kuhinjo — tam je jedel in spaval. Čez nekaj let poverne se v svojo rojstno vas, kjer je postal dober, keršćanski oče mnogoštevilni družini. Ta je bil prvi „domači“ gojenec v Boskovi hiši.

Druzega gojenca za svojo siromašno odgojilnico pobral je na ulici. Nek večer naletí v ulici sv. Maksima na ubozega dečka. Star je kacih 12 let. Debele solze mu zalivajo lici. Bosko vpraša, zakaj je tako žalosten. Deček jokaje odgovorí: „Jaz sem ubog siromak; revček — zapušćen od vseh na svetu! Oče so mi umerli, še predno sem jih poznal, in mater — mojo milo, mojo dobro mater so mi predvčeranjim pokopali. Sinoči so me še pustili, da sem prenočil v sobi, ktero so mati imel; najeto. Ali ker nimam s čim plačati stanovanja, so uzeli so vse — kar sem imel jaz in kar so imeli mati.“

pustili mi niso drugega kakor kar imam na sebi, in pognali so me venkaj na ulico.“ — „In kaj misliš zdaj početi?“ zapraša Don Bosko. — „O moj Bog, nič drugega ne želim, kakor da pridem kam pod streho, pa dobiti delo, da se preživim. Bog ne daj, da bi zašel na kriva pota!“ — „Pojdi z mano!“, reče Bosko, „pri meni dobiš stanovanje in pomagal ti bom, kolikor morem.“

Majhna Boskova kuhinja je postala ob enem spalnica. Vsak kotic v njej je vedil Bosko prav porabiti, zato je imel v kratkem času 15 dečkov, ki so dobivali pri njem hrano in stanovanje. Več storiti ni mogel; bilo je pretesno njegovo stanovanje. Pač je na tihem gojil gorko željo, da bi si kupil celo Pinardijevo hišo. Toda — Pinardi zahteva 80.000 frankov za svoje poslopje. Od kod toliko denarja? Za zdaj je moralo ostati pri starem. Vendar pa je Bosko takoj vzel v najem vsako sobo, ki se je izpraznila v poslopji.

(Dalje nast.)

Poslednje delo pokojnega župnika Janeza Volčiča.

(Dalje.)

Leta 1857 je spisal s sodelovanjem g. Kerčona „Šmarnice“ z naslovom:

1. Lavretanske litanije, razložene po najboljših virih za počestitev Device Marije, zlasti v mesecu velikem travnu. V Ljubljani 1857. Založil in natisnil J. R. Milic. 8°, 538 strani.

2. „Žganju vojsko, žganju slovo“.

3. Vert nebeški. Pobožnim Slovincem darovan. Bukve lepih molitev in nauk. V Ljubljani 1863. Založil M. Gerber. 8°, 476 str.

4. Nove Šmarnice, Mariji prečisti Devici darovane. Drugi natis. V Ljubljani 1867. Zal. J. Giontini. 8°, 192 str.

5. Getzemani in Golgota, šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smerti. Bukve premišljevanja in molitve k časti britkega terpljenja in smerti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Četrti natis. V Ljubljani 1868. Založ. M. Gerber. 8°, strani 664.

6. Misijonski spomin. Kratek zapopadek misijonskih pridig in nauki in molitve za bogoljubne kerščanske duše. Drugi natis. V Ljubljani 1873. Založil Mat. Gerber. 8°, 620 strani.

7. Razlaganje kerščanskega nauka. 1)

V. zvez. Celovec 1871. 8° velika, str. 108.

VI. " " 1872. " " " 368.

VII. " " 1874. " " " 658.

VIII. " " 1876. " " " 1273.

8. Svete Pesmi. Tretje bukvice. S privoljenjem pesnikov. Četrti natis. V Ljubljani 1874. 8° str. 90.

9. Domači zdravnik. Kratek navod si zdravje vterditi in življenje podaljšati. Na svitlo dala družba sv. Mohora v Celovcu 1874. 8°. 112 strani.

10. Sveti Hermagora, slovenski apostelj. Součencem svojim v spomin petindvajsetletnice. Novomesto 1874. Natisnil V. Boben. 8° str. 49.

11. Petdeset zdihljejev k Mariji Devici²⁾, naši ljubi Gospej presv. Serca, katere je zapisal v spomin

¹⁾ Nadaljevanje po rjnjem Janezu Škoficu, župniku Suhorskem.

²⁾ Večinoma vse te pesmi je vglasbil P. Angelik Hribar, frančiškan v Ljubljani.

petindvajsetletnice svojega mašniškega posvečevanja. 1875. Založ. M. Gerber v Ljubljani. 8°. str. 104.

12. Devetdnevnice k naši ljubi Gospej presvetega Serca in vedne pomoči v posebnih britkostih našega življenja. V Ljubljani 1875. Založ. M. Gerber. 8° mala, str. 168.

13. Šmarnice naše ljube Gospe presvetega Serca. Svojim udom dá družba sv. Mohora. 1879. 8°. str. 333.

14. Gospod usliši mojo molitev! — Molitve bukve za pobožne Slovence. V Ljubljani, 1880. Založil M. Gerber. 8° str. 412.

15. Vijolice bratom in sestram družbe vednega češčenja svetega Jožefa. V Ljubljani. Založil M. Gerber. 8°, 572 str.

16. Pas sv. Jožefa in sedem nedelj sv. Jožefu posvečenih. Novomesto 1881. Tiskal in založil J. Krajec. 8°, str. 182.

17. Marija, zgodnja danica, mati milosti božje. V Ljubljani 1882. Založil M. Gerber. 8°, strani 717.

18. Živi Roženkranc.

19. Stopinje k popolni ljubezni božji, v zedinjenji z Jezusom pri sv. maši in pri sv. obhajilu. 1882. Natisnil J. Krajec v Novomestu. Založil Mat. Gerber 8°, str. 656.

20. Ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni božje. Udom prelepe bratovščine sv. Rešnjega telesa. 7. natis. V Ljubljani, 1885. Založil Mat. Gerber. 8°, str. 64.

21. Sveta ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni božje. Ali obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa in počestevanje vselej neomadežne Device Marije za vse dni v mesecu. Peti natis. Tiskal J. Krajec v Novomestu. 1887. Založil Mat. Gerber. 8°, str. 380.

22. Jezus in Marija moja ljubezen, ali nauki in molitve za pobožne Slovence. Četrti pomnoženi natis. Tiskal J. Krajec v Rudolfovem. 1887. Založil M. Gerber. 8°, mala str. 250.

23. Naša ljuba Gospa presvetega Serca. Podučivne in molitvene bukvice častivcem Matere Božje. 2. natis. V Ljubljani 1883 8°, 472 str.

24. Kratke molitvice pobožnih otrok. 1875. Založil M. Gerber. Tiskal V. Boben v Novomestu. 8°, 82 strani.

25. Božja pot k naši ljubi Gospej presv. Serca in k Mariji-pomagaj. V Ljubljani. 1878. Založil M. Gerber.

26. Sveti Misijonski križ. Nauki, premišljevanja in molitve po najboljših misijonskih bukvah. V Ljubljani. 1874. Založil Mat. Gerber.

27. Zlata šola, vsakemu kristjanu potrebna. Bukve polne lepih nauk in molitev. V Ljubljani, 1879. Založil Mat. Gerber. 8°, str. 160.

28. Življenje preblazene Device in Matere Marije in njenega prečistega ženina sv. Jožefa. Izdala družba sv. Mohora v Celovci. 1884, I. del. 8° vel., strani 456. II. del 8° vel., strani 164. Celovec 1885. III. del 8° vel., strani 284. Celovec 1887. 1)

29. Šmaruice naše ljube Gospe presvetega Serca. Svojim udom dá družba sv. Mohora. — 2)

1) Kakor je videti iz „kazala“, pričel je rajni to obširno, prekorigstno in podučljivo knjigo pisati 9. jan. 1879. leta in jo je v rokopisu končal 9. julija 1884. Družba sv. Mohora bode podajala svojim družnikom še 4–5 let to prezanimivo knjigo; pač na veselje družbenikom!

2) (To knjigo ima družba še v rokopisu. Je nekako nadaljevanje „Šmarnic“, katere je dala družba 1879. Ker se 3. red sv. Frančiška vedno bolj širi med Slovenci, bodo jim gotovo dobro došle, ker je tej knjigi priložil razne pobožnosti, zadevajoče ta red.)

30. Zgodovina Šmarješke fare. V spomin svojim faranom. Rudolfovo 1887. Založil J. Volčič. Tiskal J. Krajec. 8°, 116 strani.

To je zadnje njegovo delo. V tej knjižici kaže svojim faranom kot v zrcalu podobo Šmarješke župnije od naj stareje dobe do današnjega časa, tudi še svoje lastno delovanje.

Razun omenjenih spisov se nahaja iz njegovega spretnega peresa še dokaj družih spisov in dopisov po raznih časopisih, osobito v „Danici“; med drugim je več let zaporedoma dal vsako leto daljši spis o sv. Jožefu.

Če skupno pregledaš obširno gradivo, katero je napisal marljivi slovenski pisatelj svojemu narodu, da se mu blaži duh v pravem pomenu ter koristi časno in večno, ne moreš razumeti, kje je dobil časa za to. Saj je bil kot vnet duhovni pastir že tako preobložen s poslom dušnega pastirstva. Če tudi so ga kritiki čestokrat, rekel bi, neopravičeno, napadali, ni se zmenil za to. češ, da le koristim narodu, dovolj mi je plačila.

Njegovega značaja ne bodem opisoval; saj se kaže v njegovih spisih in pesmih. Smelo smem pa terditi, da je ni ob nedeljah in praznikih po Slovenskem službe božje, da bi se pri njej ne pela kaka njegova pesem na čast Matere Božje ali presv. Rešnjega telesa, ali pa da ne bi imeli verniki njegovih prelepih molitvenikov v roci, ki jih zbujujejo k pobožnosti. Ko bodo že zdavnaj strohnele njegove kosti in neupodna roka, — še bode po njegovih nabožnih spisih delala na blagor slovenskega naroda. Naj še omenim, da je bil jako ljubeznjiv v občevanju in gostoljuben; v družbi svojih prijateljev, katere je rad zbiral okoli sebe, rad počteno vesel. Svoje cerkvene molitve (brevir) je opravil najraje v cerkvi pred Najsvetejšim; če pa jih je molil doma, storil je to vedno klečé. Jednako lepo je bilo videti in za vso faro spodbudljivo zvečer, ko je vsa družina skupno opravljala večerne molitve, katere je molil navadno sam naprej.

Bil je pa tudi jako radodaren za dobre namene. Vse, kar je dobil kot nagrado za svoje spise, porabil je v dobrodelne namene. Zlasti je podpiral misijone, revno šolsko mladino itd. O takih prilikah je segel, kakor rečemo, globoko v žep. Daroval je po stotake in stotake za take naprave. Najbolje pač to vé vredništvo „Zg. Danice“.*) Kakor je delal v življenju, tako je hotel tudi po smerti. Radi tega je bil naročil, naj Družba sv. Mohora, o slučaju njegove smerti nagrado za spise, katere bode še izdala, izroči v. č. g. L. Jeranu, ki naj jo oberne na štiri dele: za cerkev presv. Jezusovega Serca in za Marijanišče v Ljubljani, za vzhodnje misijone, in svojim ljubim učencem.

Njegove zasluge za razširjanje krepostnega življenja med farani in na slovstvenem nabožnem polju so pripoznali tudi rajni knezoškof J. K. Pogačar. Počelili so mu za zasluge naslov „duhovnega svetovalca.“

Na duhu in po telesu še krepkega zgrabi začetkom meseca decembra bolezen. V 14. dan decembra ob 4 popoldne pa ga Bog pokliče po nebeško plačilo na veliko žalost njegovih faranov in vse Slovenije. Stopivši pred sodnji stol božji je pač zamogel reči z lahko vestjo: „Gospod, storil sem vse za tvoj vinograd in izročene mi ovčice! Prizadeval sem se po tvojem zgledu, da sem jim dober pastir, ne najemnik. Če pa niso hotele poslušati mojega glasú in se posluževati pripomočkov, katerih sem jim dajal in ponujal na izobilo, ni moja

krivda; same so vzrok svojega pogubljenja. Nauke, katere sem jih učil, zapustil sem jim v svojih spisih; naj jih vsaj po moji smerti slušajo in se zveličajo.“

Z rajnim je zgubila fara dobrega očeta, skerbnega pastirja, modrega svetovalca, škofija vnetega in gorečega duhovna, in Slovenija neumornega pisatelja.

(Konec prib.)

P. Nikolaj Brzezovski. (r. Brezovski.)

Šest in dvajsetega listopada 1879 zvečer sklenil je svoje življenje na Dunaji P. Nikolaj Brzezovski, provincijal kapistranske provincije reda sv. Frančiška, kateri ima na Avstrijskem, Ogerskem in Sedmograškem 23 hiš. Bil je lepota serafinskoga reda. Umerl je in zveršil v 58. letu svoje starosti svoje lepo, na dobrih delih bogato zemeljsko življenje.

Kratek popis njegovega djanja in njegovega duha, od katerega so izhajala njegova dela, mora vsakega spodbujevati in ga opominjati, da goreče spolnuje svoje stanovske dolžnosti.

Ljudovik Brzezovski, sin pobožnih starišev meščanskega stanú, je bil rojen 19. julija 1821 na Dunaji. Že v svoji prvi mladosti je pokazal, kako bode čednost ljubil: ko je bil 4 leta star, zdela se mu je največja sreča, da bi bil kedaj častljiv mašnik. Pridno se je učil in obiskoval gimnazijo pijaristov v Jožefovem mestu (Josefstadt). Ko je obiskoval višjo šolo, ni šel nikdar mimo cerkve sv. Štefana, da ne bi stopil v cerkev in se iz celega serca priporočil Bogu in presveti Devici.

Z veseljem bi bili oo. pijaristi sprejeli nadarjenega mladenca v svoj novicijat; a on je želel postati svetni duhoven. Leta 1841 zadel je nov žarek milosti serce mladeniča, kateri je želel vsikdar spolniti voljo Božjo. Spoznal je, da ga je Bog izbral za vse drugo. Postal je nasledovalec in sin sv. Frančiška Serafiškega, kateri je bil pred svetom reven, a pred Bogom bogat. Njegova pobožna duša je takoj rekla: Pripravljeno je moje serce*), besedo, katero je od tedaj v svojem življenju mnogokrat izgovarjal in jo tudi spolnoval.

Veliko je bilo njegovo veselje, ko je videl, da so njegovi stariši popolno zadovoljni z njegovim sklepom in so mu srečo voščili, da je brez vsake sebičnosti volil svoj stan.

28. septembra 1841 je stopil na Dunaji kot novic v red sv. Frančiška. Pozneje še je rekel o tem: „Mislim sem, da nisem družega spremenil kot kraj in da bodem brez vsake ovire lahko nadaljeval svoje pobožne vaje! A motil sem se, zadel sem na marsikak zaderžek; boji in skušnjave so se pričele buditi v mojem notranjem, spoznal sem, da duhovno življenje ne mine brez boja, ampak se mora z velikim naporom preboriti.“

29. grudna 1844 storil je obljubo. Po dolgem hrepenenju prejel je mladenič 30. aprila 1846 sv. mašnikovo posvečevanje v Ostrogonu; serce mu je bilo silo veselo zaradi prevelike milosti. Ni pa spoznalo, kakošno breme mu je bilo naloženo s tem, in ni, kakor je pozneje rekel, razumel besed: „Ali je ta vreden butare duhovstva?“ Rekel je: „Mislim sem, da bi se moglo reči: Ali je vreden prevelike milosti in odlikovanja mašništva. Pozneje sem tudi spoznal, da je to v resnici breme radi dolžnosti, katere nam naklada!“

V redu sv. Frančiška prejel je ime „oče Nikolaj.“ Pervo sveto mašo daroval je v Budeörsu, vasi pri Beču, in sicer v nedeljo po prazniku sv. Janeza Nepomuka.

*) Istina. Vr.

*) Pa. 56, 8.

Njegovi stariši bi bili radi imeli, da bi bil sin daroval nekervavo daritev v domovini, a ker to ni bilo po volji njegovim prednikom, veselil se je o. Nikolaj, da je zamogel v tujini s tem večjo zbranostjo k altarju pristopiti. Radi njegove nadarjenosti mu je ukazal višji, da naj se podverže skušnji (examen rigorosum); potem bil je postavljen za lektorja bogoslovja in je učil sv. pismo. Njegov duh je bil ves prešinjten v študijah in nauku v različnih oddelkih sv. pisma, katere je imenoval nezmérne. Prebiral je sveto pismo v prvotnem jeziku, bodisi v gerškem, hebrejskem ali kaldejskem, katere jezike si je bil popolnem prisvojil. Bil je za lektorja v Lugoš-u (Vukovar-u) v Slavoniji; v razvedrenje je uboge otroke, kateri so bili odgojevani v samostanu, podučeval v cerkvenih in svetnih vednostih. Mnogi izmed teh dečkov postali so pozneje učeni in delavni redovniki. Podučeval je tudi otroke grofa Eltza, od katere družine je bil vse dni svojega življenja zelo čislán in spoštovan. Noben ud te družine ni prišel na Dunaj, da ne bi bil obiskal nekdanjega učitelja in prijatelja.

Neutrudljiv v svoji marljivosti, učil se je o. Nikolaj južnoslovanskega hervaškega jezika, katerega se je tudi naučil, tako, da je lahko pridigoval in spovedoval v tem jeziku. Ljudstvo v Slavoniji je pobožno, od blizu in daleč hitelo je v frančiškansko cerkev. Oče Nikolaj je od ranega jutra ves ljubi dopoldan spovedoval. Ljudje so pa gorečega in priljubljenega patra toliko radi imeli, da ga je na tisoče ljudi spremljevalo do ladije, ko se je odpeljal leta 1860 na Dunaj, kamor je bil poklican za gvardijana. Marsiktero oko se je solzilo, ko je ladija odnesla prečastitega dušnega pastirja.

Ko je v Vukovaru služboval, bil je vedno nekoliko bolehen, a ljubezen do krotjenja mesa ni mu dala mirovati, temveč delal je neumorno v vinogradu Gospodovem.

Do leta 1863 bil je gvardijan v samostanu na Landstrassi v Beču. Pastiroval je 5800 dušam. Med tem časom se mu je zdravje vsled prevelikega truda in gorečnosti zelo pokvarilo. Čeravno je bil mnogo obiskovan, je pridno obiskoval bolnike, jih tudi skoraj vse previdel, pridigoval je in razven tega bil tudi spovednik pri č. redovnicah Elizabetinaricah.

Popolnoma bolan moral je leta 1863 zapustiti svoje mesto in prevzeti službo spovednika v samostanu reda Naše ljube Gospé v Pečuhu. Ta čas je imenoval tiho življenje, čeravno ni posebno miroval; kajti njegova gorečnost ga je priganjala, da je tudi tukaj kmalu pričel delovati v dušni blagor svojega bližnjega.

Vsako nedeljo in vsak praznik je pridigoval, podučeval je otroke v kerščanskem nauku, pa tudi v drugih vednostih; razven tega pisal je tudi bogoslovske bukve, kakor: Razlaganje psalmov i. t. d. Teh spisov pa ni dal tiskati; rabili so jih le bogoslovci njegovega reda.

(Dalje na sl.)

Gledališča, komedije, kerčme, shodi brezvércév, kužljivci mladine.

Alipiju, prijatelju svetega Avguština, so se v začetku prav močno gnjusile gledališčne igre rimskih borilcev. Ko so mu njegovi tovariši nekega dne nasvetovali, naj jih tje spremlja, so je tega branil. Toda v drugič so poskusili in vlekli so ga seboj zoper njegovo voljo.

Rekel jim je: „Akoprav ste zadosti močni, da moje telo vlečete na oni kraj, zamorete li pa mi duh in oko obračati na grozovitost teh iger? Pričujoč bom

pri teh igrah, ne da bi zraven bil in kaj videl.“ Ko se je vsak na svoj prostor usedel, pričele so se igre.

Alipij je zatisnil oči, da mu ne bi gnjusne reči duše oskrunile.

„Bog daj,“ rekel je sveti Avguštín, „da bi bil tudi ušesi zatisnil!“

V resnici ga je radovednost premagala, ko je glasen krik zaslišal, in odperl oči, da bi videl, kaj da je, ker mislil si je, da jih zamore še zmiraj zatisniti; toda on je postal žertva te nesrečne radovednosti.

Eden izmed borilcev je bil ranjen, in v tem trenutku je bil Alipij veliko huje ranjen v svojem serci, kot pa je bila rana, katero je dobil borilec na telesu.

Komaj da je zagledal teči kri nesrečneža, vpiral je oči na to stvar, ne da bi jih bil odverníl, in bil je prevzet od radosti nad temi nečloveškimi borilnimi igrami. On ni bil več tisti človek.

Navzel se je bil misli občinstva, ugrel se je kakor drugi, vzel je od odra močno željo seboj, zopet se tje podati, in ni se vernil samo s tistimi, kateri so ga v prvič seboj rinili, temveč peljal je celo tudi drugih seboj. In vendar so se mu v začetku gnjusile pekla vredne gledališčne igre, on je s početka zoper svojo voljo tje šel in terdne volje je bil, nikakor se ne vdeležiti iger. Toda britka skušnja ga je učila, da najbolje obljube se umaknejo nevarnosti, kateri je bil izpostavljen. In da bég je edino sredstvo, umakniti se vsim tem nevarnostim.

Naj bi ta zgled vse kerščanske ljudi učil, svojim slabim močém ne zaupati, bežati pred komedijami, kazališkimi in drugimi enakimi, ki so dandanes skorej zmeraj kužljive za oči in serce, velikrat smertno nevarne in pogubljive.

Opomniti se pa mora, da tudi kerčme in beznice so v današnjih dneh zmeraj bolj nevarne za dušno in telesno zdravje. Sploh znano je, koliko gerdega kvantanja, pa tudi koliko pobojev in morij se po njih godí. Po nekterih pivarnah in shodih rudečkarški hlapci razsajajo zoper duhovne, zoper vero in versko šolo, ter ljudi v brezvérstvo zapeljujejo; po družih pa nezmérno pijančevajo in vsled tega se koljejo, mesarijo in pobijajo, da je strah in groza. Polovičarski omikanci ljudem kradejo vero in čednost po časnikih in brezverskih shodih, drugi mladini možgane mešajo s sleparskimi zaljubljenimi pesmami in romanskimi čenčami ter prav veliko pohujšanja vzrokujejo. Tako mnogi, ki se ustijo, da delajo za oliko našega naroda, mu pripravljajo le pekel na tem in na unem svetu.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Poslovljenje pri milgsp. škofu pred odhodom v Rim.) V nedeljo po veliki maši, 8. t. m., je stoljni kapitelj z zastopom druge čast. ljubljanske duhovščine poklonil se prečast. gospodu knezu škofu dr. Jakobu Missiu ter po gosp. stoljnem dekanu voščil srečno popotvanje in enako srečno povernitev iz Rima.

Obljubil je, da ti, ki se ne moremo romanja osebno vdeležiti in pokloniti se sv. Očetu, bomo pa doma se vdeleževali, molili za sv. Očeta, da bi jih Gospod vodil in podpiral v teh hudih časih; moliti pa hočemo tudi da bi angelj varno vodil Njih kn. šk. Milost na tem potu ter zdrave nazaj pripeljal.

Prečastiti višji pastir so bili močno razveseljeni nad tem skazanjem in opomnili so zlasti, kako je to res znamje posebne previdnosti Božje, da v teh časih prehudega razdjanja se pa verniki tako lepo zedinjajo

s svojimi višjimi pastirji in se vsi skupaj zedinjeno ozirajo k naj višjemu poglavarju sv. Cerkve v Rim, njemu v duhu, pa tudi osebno v toliki obilnosti svojo sinovsko vdanost in češčenje skazujejo. Zaterjevali so dalje, kako res potrebna je molitev, da bi dobrotljivi Bog se ozerl na svojo sv. Cerkev, jo podpiral, viharje vmiril itd. Povedali so o tej priliki, da „Civiltà cattolica“ v naše tolažilo piše prav častno o ljubljanski škofiji.

Priporočili so poslednjič, da naj se začne 9dnevica za sv. Očeta, kakor je bila tudi obhajana že preteklo leto vsled ukaza v škofijskem listu (št. IX. 1887), in že takrat tudi sedanji odpustki napovedani, namreč:

- a) Za devetdnico se moli vsak dan 3. del sv. rožnega venca.
- b) Opravi se vredno spoved in sv. Obhajilo.
- c) Obišče se v ta namen enkrat cerkev ali drugo očitno molišče in se ondi moli na papežev namen.

Razun popolnoma odpustka se s to pobožnostjo vsak dan 9dnevnic dobí tudi 300 dni nepopolnega odpustka.

Opravljeni se zamore 9dnevica tudi osebno ali vsak za-se, kjer koli pa se more in je primérno, želé višji pastir, da bi se opravljala skupno v cerkvi, kakor na primér se opravlja že več lét rožnovenska pobožnost mesca oktobra.

Iz Ljubljane. Pervi oddelek slovenskih romarjev (Kranjcev 64, ki so odrinili iz Ljubljane 4. t. m.) je srečno dospel v Rim 8. t. m. obiskali so cerkev sv. Petra tisti dan.

Graški romarski vlak je 9. t. m. zjutraj odpeljal iz Gradca 340 potnikov. Štajerskim romarjem se je malo čez poldan pridružilo njih 40 iz Kranjskega. Med temi sta kn. škofa ljubljanski (s kapl. Jož. Šiškam) in kn. škof, graški, frančiškanski provincijal P. Evstahij Ozimek s P. Jožefom, kan. Andr. Zamejic, župnika Jern. Babnik in M. Sajè, več gospodov in gospej iz Ljubljane in več romarjev z dežele.

Slovenski romar pri zlati maši v Rimu. (Dalje.) Pri sv. maši, ki so jo darovali sv. Oče 5. jan., so se glasile med oddelki orglje, dovedene pred kip sv. Longina v bližini glavnega oltarja pod kupolo.

Istina je, verli katoliški narodi zbrali so se k zlati maši sv. Očeta. Vse bilo je navdušeno, ginjeno in skazovala se je čast, slava namestuiku Kristusovemu. Ali grenilo in temnelo mi je nedostojno žlobodranje in glasno govorjenje med sv. mašo, prvi in drugi pot, kakor na sejmu; — to pa so večinoma činili italijanski potniki. Italijani mnogi ne morejo molčati, ako prav bi jim tri vozle na jezik naredil.

Prav iskreno, pobožno, molče v ss. skrivnosti vtopljeni in goreče moleči obnašali so se mnogoštevilni udje tretjega reda sv. Frančiška Serafinskega. Teh je tudi naj več bilo med romarji. Potem udje družih sv. redov, skupščin in bratovščin. — Hvala Bogu! da je velekoristni tretji red, na milijone broječi, razširjen po vseh peterih delih zemlje, in mnoge so tudi druge sv. družbe in bratovščine. Zatoraj so sveti Oče Leon XIII rekli, kolikega pomena, koristi in potrebe sedanje čase je svetovni tretji red sv. Frančiška Serafinskega. Bili so pri zlati maši sv. Očeta Kinezi, doraščeni pogani, spreobrnjeni in kerščeni, a bili so zgledni udje tretjega reda sv. Frančiška. Velika četa tretjerednikov bila je iz Francoskega, Španjolskega in Portugalskega, — mnogi iz nemških pokrajin, iz Angleškega in Amerikanskega, številna četa iz Italijanskega. Francoski, španjolski in italijanski tretjeredniki so bili najštevilniše zastopani

pri zlati maši velikega tretjerednika, sv. Očeta Leona XIII. Mnogi med njimi nosili so sv. redovna znamenja očitno. Obilno bile so zastopane Marijine družbe, osobito: sv. škapulirja karmelskega in sinjega (višnjevega) čistega spočetja bl. Device Marije; potem družbe sv. rožnega venca, ktera Rimu, v cerkvi Device Marije „Sopra Minerva“ ima glavni sedež, in one slavne družbe „Kraljice presv. rožnega venca v dolini pri Pompeju“, „Madona ss. Rosaria della Valle in Pompei“, ktera v Rimu, v baziliki sv. Praksede ima svoj glavni sedež. Ta poslednja je naj bogateje z milostmi in odpustki obdarovana. Kako pa so bili zastopani tretjeredniki iz Avstrije? No, iz Tirolskega precej; — posamezno tudi iz avstriških kronovin. — Kaj pa iz Slovenije? Istina, mnogo jih je; ali silo malo, neznatno bilo je zastopstvo, in še to le samo od sebe; pa sej je še čas in prilika.

Kako pa ogerski? Prav čuditi se je, — že pri prvem velikem romanju bilo je veliko število tretjerednikov; pri drugem, o zlati maši, pa velika večina. — Z mnogimi sem bil v društvu, a vsaki bil je ud 3 reda. Ti povedali so, da tudi so večinoma njihovi soromarji redovni bratje in sestre. Veselo je to, da tudi na Ogorskem se ta blagi red razcvita. Kedor razmere tam pozná, ga mora to priserčno veseliti. Moram pa omeniti, da večina ogerskih romarjev pri zlati maši bila je po narodu slovenska; tudi Nemci, — ipak največ slavenskega naroda. Ali glasilo in pisalo se je v Rimu in drugod, da so Madžarji. Slovenski romarji iz Ogorske so bili prav žive vere, priprosti, — pa prav iskreno pobožni, — da so mnoge druge v tem nadkrilili; — to mi je bilo neizrekljivo veselje in prav ginljivo. Bili so pa ti Slovenci iz ogorske kraljevine verli možje in mladenci; značajne žene in modre dekleta, blagi sivolasi starčki in stare mamice. — Po veeleoslavnih rimskih cerkvah in svetiščih in znamenitih krajih sem jim zgodovinsko-versko pojasnoval dotične reči in predstave; — opravljali smo romarske običajne pobožnosti in molitve v zadobljenje skoraj neštevilnih odpustkov. — Možki in ženske so si zapisovali znamenitosti, pomen kake bazilike, cerkve in svetišča, da bodo domá znali, kje so bili, kaj so vidili, kaj so obiskovali i. t. d. Ni li to lepo od kmetijskih, rokodelskih ljudi, od nižjega meščanstva? — Pred velekrasno kapelo apostolov slavenskih ss. Cirila in Metoda, v staroslavni baziliki sv. Klemenca papeža in mučenika, smo se sošli s prevzvišenim knezo-vladikom lavantinskim in smo z njihovo prevzvišenostjo slovensko govorili. —

Pomenljivo je, da ravno o slovesnosti zlate maše poglavarja vsega kerščanstva smo se v jednom trenutku nevedé sošli Slavenci čveterih stebel velikega slavenskega drevesa, in to: prevzvišeni vladika slovenskih štajerskih katolikov, sami Slovenec; Slavenci moravski, — slovaški in od Blatnega jezera z Ogorskega; iz Budim-pešta. Bili so pri grobu sv. Cirila vprav oni Slovenci, katerih očetom sta oznanovala sv. evangelje ss. apostola slavenska Ciril in Metod, ktere sta kerstila, duševno pasla in vladala. Eden slovenskih časopisov je nedavno pisal in imenoval novo velekrasno kapelo, vstanovljeno po sv. Očetu Leonu XIII, v baziliki sv. Klemenca, kakor bi bila samo sv. Cirila. — Postavljena in posvečena pa je obema svetima bratoma in slavenskima apostoloma Cirilu in Metodu. — Oba sta na oltarju, na strani Kristusa, — pred njimi pa klečé sv. Oče Leon XIII. Pridružil se nam je pri obiskovanju svetišč v Rimu tudi mlad luteran iz Saksonskega; njemu sem nemško tolmačil pomenljivosti, in živo pojasnil marsiktere dokaze v prid katoliške resnice, ki se razodeva na dotičnih versko-zgovinskih mestih. Sperevega ni posnemal naših katoliških običajev v cerkvah; ali

kmalo je iskreno vse to opravljal, kar mi. Vse ga je silno prešinjalo — ves vnet bil je v spoštovanju in ljubezni do sv. Očeta. Pri neki priliki sem mu povedal ono zanimivo dogodbo, ki se je dogodila v življenju blazega sv. Očeta Pija IX. blaženega spomina, ki jo je „Zgodnja Danica“ pred leti imela v svojih versticah: „Zoper koga pa protestujete dragi?“ Vprašali so blagi Pij IX mladega protestansta pri zaslišanju v Vatikanu. Protestant je to tehtno premišljeval in pretuhtoval in došel je k pravi katoliški resnici. Postal je veren katoliški kristijan. Ta mila dogodbica je tudi mojega luterana tako prešinila in ganila, da je imel solzne oči. Ostal je še v Rimu; — iše ponižno in željno prave istine. — Upam, da jo bo kmalo našel v vsej meri, in tudi sprejel jo. — Božja milost mu jo podaj, blažena Devica Marija naj mu jo prosi!

(Dalje nasl.)

O kje si, izgubljeni raj?

O kje si, izgubljeni raj?
Priserčno te želim nazaj,
Kjer ni terpljenja, ne britkosti,
Odkrij se mi, o raj sladkosti!

O kje si, izgubljeni raj?
Cvetlično venčan večni maj,
O kje si zdaj drevo življenja,
Ki vsa boleat po tebi jenja?

O kje si, krasni senčni log?
Kjer se kot oče — mili Bog
Z Adamom. Evo pogovarjal,
In jima zgolj radosti stvarjal.

O kje si, izgubljeni raj?
O neskaljene sreče kraj!
Kjer ni nadlog, ne tug meglice,
Kjer ne pozná okó solzice.

O kje si, vsih prijetnost vert?
Kamor ne seže grenka smert,
Kjer vedno klije pomlad mlada,
Ljubezen vse objemlje, — vlada.

Oj ni te več, preljubi raj!
Zatvoril te je pekla zmaj,
Iz revne zemlje si izginil, —
To greh — nesrečni greh je včinił.

Nad zvezdami nahaja se
Presrečni raj radosti vse.
Ga Božji Sin je spet odklenil,
Ko križan je življenje sklenil.

Povéj, o zvezdnati obok!
Kako človeški zdaj otrok
Zamore tje v višavo priti.
Zgubljeni raj še zadobiti?

Drevó življenja — sveti Križ
Edina pot je v paradiž —
Po križu najdeš raj zgubljeni,
Zvestó se duša ga okléni!

Radoslav.

O blagor ti, čista dušica!

O blagor, o blagor ti, čista dušica,
Ki v milosti Božji zapuščáš ta svét;
Ovenčala tam te bo sveta Trojica,
Obilo plačala za čistoti cvét!

Bog večni sam, tamkaj bo tvoje plačilo,
Tam v Njega objetju boš srečna na vék;
Bog krasno sam plačal bo kdaj te obilo,
Ker srečno končala si zemeljski ték.

Obličje tam Božje, dušica, boš zerla,
Ti njega vživanje naj veči bo slaj;
Neakončna ti glorijska bo se odperla,
Ko stopiš, dušica, v zveličavni raj!

Tam večno boš zerla Devico Marijo,
Ki tû jo častiti je bilo ti mar;
Prelepo boš slišala tam harmonijo,
Soglasje premilo ne vtihne nikdar!

Med blažene gori boš duša vverstena,
In večno prepevala Božjo boš čast;
Obsevala sreča te bo nezrečena —
Kar tû si želela, tam tvoja bo last!

Okó še ni vid'lo, sercé ne čutilo,
Ušesu človeškemu nov je ta spév;
Kar čaka tam gori te, duša, v plačilo,
Ko srečna boš rešena zemeljskih rév!

Ti v družbi boš zvoljenih lepa zvezdica,
Tvoj žar bo krasnejši, kot solčni je svit;
O blagor, o blagor ti, čista dušica —
Ko celih nebes ti ves blišč bo odkrit!

O grešnik, premisli!

O grešnik, premisli,
Ki greh ti je v čisli.
Kaj konec bo tvoj! —
Ko mine življenje,
Tje greš v pogubljenje —
Oh, smerti se boj!

Objél te ob smerti
Obup bo, vsi čerti,
Strašnejši kot zmaj!
Kaj duša poreče,
Ko čas ji izteče
Na zemlji kedaj!

Boš šel pred Sodnika,
Ne bo priprošnika,
Da prosi za té;
Le grehi, glej, tvoji,
Ob smertnem ti boji
Se vsi oglašé! —

Glej, tvoje vse strasti,
Kot gerde pošasti,
Boš zerl pred seboj! —
O grešnik, premisli,
Ki greh ti je v čisli —
Kaj konec bo tvoj!

Napuh te bo tožil,
Zakaj da položil
Pohlevnost si v kraj!
In lakomnost tudi
Takrat se potrudil,
Zapre da ti raj.

Nečistost, kot kača,
Te s strupom poplača —
Strup nje ti bo smert!
Pa še nevošljivost,
Nje nenasiljivost
Povikša nje čert.

Požrešnost in jáza
Prehuda bo péza,
Ki vleče na vzdól.
Potem še lenoba,
In serca tesnoba
Tvoj zvikša ti ból!

Osoda kdaj taka,
O grešnik, te čaka,
Če greh le kojiš. —
Se grehov oprosti,
In zá-nje zadosti,
Da milost dobiš.

Se k Bogu obrni,
Ves dolg mu poverni,
Za grehe solzêč.
Ko čas ti poteče,
Potem se ti reče:
„Otêtbe ni več!“

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Nemško. Novi nemški cesar Miroslav III je po smerti svojega očeta dal oglas do svojih podložnih, v katerem o vsaki priliki ponavlja „deutsch“, deutsche Nation“, „deutsches Vaterland“, deutsche Waffen“ „nationale Einigung“ itd. Lepo bi bilo, ko bi tudi za Poljce rekel kako mило besedo. — V pismu do kanclerja Bismarka kaže lepe občutke. Posebno povdarja versko sterpnost za vse podložne in pravi, da vsak podložni je njegovemu sercu enako blizo. Novi cesar noče, da bi se enostransko množila véda, odgoja mladine pa se zanemarjala. Le na podlagi strahú Božjega in priproste nrave odraščajoči rod bode imel dostojno moč zoper nevarnosti. Temu nasproti psevdogojitelje sami kvarijo mladino s spisi, z govori zoper nravo, zoper duhovske predstojnike, škofo in samega Kristusovega namestnika! Novi cesar je tudi sprožil besedo zoper „napol-olikance“ in to po pravici, ker taki so naj hujši brezvérci, sovražniki svoje lastne in družih vér; prav pogosto se izgojé iz njih goljufi, sleparji, veliki tatovi pri kasah, roparji, in poslednjič samomorivci! Tedaj vérska šola mora biti, — ne pa brezvérska!

Rim. († Kard. Martinelli. Dogovor z Rusijo.) Umerl je kardinal-škof Martinelli, iz reda sv. Avgúština, rojen na Italijanskem v mestu Luki l. 1827, kardinal postal l. 1873. Njegova škofija je bila Sabina. R. I. P.

Ob koncu unega mesca je prišel v Rim g. Isvol-ski, kamernik ruskega cara, in prinesel je od svojega cesarja lastnoročno pismo za sv. Očeta. Sprejét je bil od kardinala Rampolla, kateremu je izročil pismo od ministra Giers-a.

Vsled pogodbe med Rusijo in papežem, kakor pišejo, so vstanovljene meje katoliške škofije in izvoljeno bode 18 katoliških škofov: toleranca poljskega jezika na Poljskem je zagotovljena, tako tudi dolžnostna raba ruskega jezika kot cerkvenega vstanovljena. Pri mešanih zakonih sledijo v veri sinovi očeta in hčere mater. Za bogočastje je popolnoma svoboda v latinsko-katoliških cerkvah, tudi pri „unitih“ (rusih, ki so zedinjeni s katoliško Cerkvijo) itd. — Gotovo, veliko bolje bode dalje na Ruskem za katoliško Cerkev, kot je bilo dozdej, ako se bode pogodba zverševala, kar Bog dodeli! — Veselo pa je to še zlasti od te strani, ker kaže, kako velika „luč“ je res papež Leon XIII, ker dve toliki moči in oblasti, Prusija in Rusija, se v Rim obračate in ste mnoge vgodnosti in pravice dopustili katoliški Cerkvi. — Kako sram bi moralo biti odpadnih ali napol odpadnih kerščenih katoličanov, ki vidijo, da tolike moči, če tudi drugoverske, se prijazne skazujejo Rimu in sv. Očetu; oni pa — slabši kakor „zgubljeni sin“ v evangeliju — merzijo na svojega lastnega očeta in segajo po otrobih lažnjivega liberalizma, ter menijo, da so „svobodni,“ ko so revni, stergani in lačni — na duhu.

Francosko. Odkar so verski sovražniki na čelu, ne more Francija priti do kacega mirú, kakor je povsod, kjer prekucuh gospodujejo. Baudry d' Asson, poslanec,

jim je te dni naravnost očital: da republikanarji ne vedó več, pri čem da so. Oprostenje Wilsona, obsojenje Boulanger-a, vhod „komune“ (jakobinarskih tovaršev) v zbornico, volitev Pyat-a — to je spravilo zmešnjavo v republikanski tabor. Vlado imenuje: enodnevno vlado in večno zdražbo, ter nesrečno republiko, ki Francijo onečastuje in razdeva.“

Dansko. (Luč z neba.) Apostoljski prefekt na Danskem čast. g. Janez pl. Euch popisuje katol. življenje na Danskem in pravi, da taisto že prelepo cvete in vspešuje v danskem glavnem mestu. Naznanja, da zadnjo binkoštno nedeljo je v Kopenhagnu podelil zakrament sv. birme 64 odraščeni spreobernjenecem. Razne njih verske šole obiskuje počez po 400 otrók. Imajo tudi že 14 raznih cerkvenih kongregacij in družb, ki delajo vse z gorečnostjo v katoliškem duhu. Katoliška sapa preveja merzli séver, ki je bil toliko časa zapert katoliški veri in resnici, in vse kaže, da v kratkem se bode veliko število ljudi spreobernilo h katoliški véri.

Znamenitniša spreobernjenja h katoliški veri lansko leto naj se tukaj omenijo. V začetku preteklega leta se je spreobernil v Glorupu mestu grof Molke Hoitfeldt, danski poslanec v Parizu; ob enem času skoro se je spreobernila ravno tako slavna in imenitna gospa, ktere ime pa iz nekih ozirov še ostane tajno; spreobernjenci so: gospá pl. Follstedtova, soproga znanega podobarja; en kandidat pravništva; dva študenta zdravilosllovstva; en bukvar itd.; sploh, zastopani so vsi stanovi, tudi pridigarji, zakaj jutrišnji dan se bode zveršilo naj znamenitiše spreobernjenje tega leta, ker sprejel bom v sv. Cerkev luteranskega prošta Hansen-a. Ta proš ima namreč že 25 lét v svoji oskerbi omenjeno službo, ki je naj višji za (protestanško) škofijo v luteranski cerkvi; zraven tega je on eden naj tehtniših bogoslovskih pisateljev, zato bode zanesljivo ta prestop obrodil bogat blagoslov v izgled drugim.

Ali ni to res „luč z neba?“ Protestanška inteligencija na Danskem spregleduje, spoznava resnico in se rešuje; pri nas pa je precejšno število polovičarske inteligencije, djal bi, že napol-luteranske, merzi luč katoliške šole in ji hoče ljubši biti „brezvérska“! Ali ni to zaslepljenje znamuje zaverženja! „Regnum coelorum auferetur a vobis,“ je Gospod zažugal; glejte tedaj, da vam ne ugasne luč, ktera vam še sveti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april.)

a) Vesoljni namen:

Pogosto obhajilo.

(Konec.)

Ne bojmo se toraj in ne pretiravajmo, in sledimo skušnji, ki dosti jasno priča, da z večkratnim obhajilom raste in se jači tudi kerščansko življenje. Poslušajmo glas sv. Cerkve, ki je že tolikokrat in tako jasno zaterdila, da veren katoličan sploh vprašati ne more, kaj naj storí v tem oziru.

Rimski katekizem, t. j. navod. kratek obseg tega, česar naj dušni pastirji po želji sv. trideuškega zbora na povelje apostoljskega stola pred drugim učijo svoje vernike, pravi sledeče: „Verniki naj se ne zadovolijo z enkratnim prejemom Gospodovega Telesa v letu, o veliki noči; vedó naj, da so dolžni sv. Obhajilo večkrat prejeti.“ „Ako naj pristopimo vsak mesec, vsak teden ali

vsak dan k mizi Gospodovi, tega nikakor za gotovo in za vse veljavno pravilo ne more določiti. Vendar je naj varneje ono pravilo, ki ga nam podaja sv. Avguštin:

Živi tako, da moreš iti vsak dan k sv. Obhajlu.

„Tedaj je dolžnost dušnega pastirja, vernikom na serce polagati, da naj skerbé za svoje duše hraneč in poživljajoč jih s tem svetim zakramentom, kakor tudi vsak dan svojemu telesu za hrano skerbé. Ali ni jasno, da se ne smemo brigati nič manj za dušo kakor za telo?“

„Duhovnik mora, če to stvarino obravnava, neizmerni nebeški zaklad, ki ga lahko zajemamo iz sv. Obhajila, natančno razložiti ter kazati na ono preroško predpodobo sv. zakramentu, na mano, katero so morali Izraelci vsak dan jesti, če so si hoteli telesne moči ohraniti.“

„Povedal bode večkrat tudi izreke ss. očetov in cerkvenih učencikov, ki večkratno obhajilo naj topleje priporočajo. Ni le samo sv. Avguštin, kateri nam podaja pravilo: vsak dan grešiš, poslužuj se tedaj tudi vsak dan zdravila, — ampak z malim trudom se kmalu prepričamo o tem, da je to uk vseh ss. očetov, ki so to stvarino obravnavali.“

Tako piše rimski katekizem iz serca svete Cerkve, ki je naznanila svojo željo (Conc. Trid. sess. 22. c. 6.), „da bi pri vsaki maši navzoči verniki, ne le v duhu, ampak djansko pristopali k mizi Gospodovi, da bi se toliko obilneje vdeležili sadov te naj svetejše daritve.“

To pa je tudi naj topleja želja Serca Jezusovega samega, ki je govoril o svojih: Prišel sem, da imajo življenje, da ga imajo v obilnosti; ki je pa tudi ob enem obljubil: Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.

b) Posebni nameni:

21. *S. Anzelm.* Prospéh kat. tiska. Vravnanje premoženja. Pomoč v časnih zadevah.

22. *Varstvo sv. Jožefa.* Zdatno vstanovljenje molitvenega apostoljstva po več občinah. Rokodelska društva. Več rokodelskih učencev.

23. *S. Jurij.* Naši vojaki. Vojaške in kupčijske zadeve. Tehtne preskušnje.

24. *S. Fidel.* Kapucinski red. Stanovitnost novospreobrnjenecv in poboljšanih. Zadeve zaradi prestavljanja, službe in stanovanja.

25. *S. Marka.* Odvernjenje kužnih bolezni. Po povodnjih poškodovani. Več zadev zaradi dedščine.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Naši romarji, da bi jih angelj srečno vodil. — Mlad zakonski mož, ki je globoko v pregreho zašel, da bi se spoznal in na pravo pot vernil.

Listek za raznoterosti.

Iz kn. šk. semenišča ljublj. Razun že imenovanih šesterih presbiterjev za letošnje leto je odločen tudi še gosp. Fr. Lakmajer iz III. leta za semeniškega duhovna, ter jih bode letos sedem.

Vincencijeva družba ima prihodnjo nedeljo zopet društveni praznik in bo torej zjutraj ob 7 sv. maša s skupnim obhajilom, in zvečer ob 6ih konferenca. Oboje v Marijanišču. Znano je, da so s tem sklenjeni popolni odpustki za tiste, ki se vdeležé sv. Obhajila in tudi zvečer navadnega shoda.

K duh. Direktoriju. 20. aprila je: Officium votivum de Passione, omittitur Commemoratio de Cruce tempore paschali loco Suffragiorum J. Cong. Rit. 29. April. 1887 (Monit. eccl. 1887 pag. 128.)

Pravični se tudi živali usmili. Eden časnikov to-le piše: Tički pevci, ki jih imajo po gajbicah, omolknejo in vidno ginejo, ako jih merčesi nadlegujejo. Zmôči kak pertič (ruto) in obesi ga, kje zvečer, čez tičnico. Do družega jutra se je našlo že stotine, z golimi očmi komaj vidnih merčesičev v to zanjko. — Pomoček je lahak, če kaj izdá se prepričaš brez truda.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik M. Jereb Javorski 2 gld. — G. Fr. G. Medic, 1 gld. — Čast. g. A. Petrič 2 gld. — Čast. g. župn. Bl. Petrič 2 gld. — Čast. g. župnik Lušin 2 gld. — Čast. g. L. Rozman 3 gld. — Fr. L. 2 gld. — „Trias omizja“ 3 gld. — Iz Selc 5 gld.

Za sv. Očeta: J. M. 3 gld. — Popr.: K „Pošta Kamnik“ v popr. števil. naj se pristavi: „Iz Mekin“ — namreč 10 gld.)

Za sv. Detinstvo: Iz Zagradca po čast. g. župniku Ign. Vrančiču 10 gld. — Čast. g. Jos. Kramarič, kaplan pri Stari Cerkvi, 4 gld. — Iz Trebnjega čast. g. Ant. Nemeč 1 gld. 15 kr.

Za pogorelce na Vinici: Č. g. Ant. Nemeč 3 gld. — Milgsp. prelat dr. A. Čebašek 10 gld. — J. M. 3 gld. — Fr. L. 2 gld. — Milgsp. prošt dr. Ant. Jarc 6 gld. — Neimenovan gosp. učitelj 2 gld. — G. mizar Jan. Dogan 1 gld. — Dr. J. K. 3 gld. — Neimenovana 1 gld. — Duhoven v Ljubljani 50 gld. — Čast. gosp. župnik Bl. Petrič 3 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Št. Rupert zbirka po preč. g. A. Koširju 8 gld. 50 kr. — Zavratec pri Idr. 2 gld. 10 kr. — Fara Ig 5 gld. — Trata 4 gld. 87 kr. po č. g. Kušarji. — Šmartin po č. g. župn. Ant. Klemenu 6 gld. — Čast. g. Lovro Rozman 4 gld. — Milgsp. prelat dr. A. Čebašek 10 laških lir v zlatu. — J. M. 1 gld. — Fr. L. 2 gld.

Za Bulgarijo: J. M. 3 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: G. Fr. Omejic 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Škocjana po č. g. Jož. Borštarnji 26 gld. 70 kr. — Župljani v Dražgošah po čast. g. Fr. Bonceljnu 16 gld. 80 kr. — Javorje po čast. g. župniku M. Jerebu 5 gld. 50 kr. — S Podgrada 3 gld. 30 kr. — Po čast. g. M. Malenšku 90 gld. — Z Berda 15 gld. 5 kr. — Iz Semiča 60 gld. — Iz Begunj pri Cirknici 28 gld. 70 kr. — Iz Šmartnega pri Litiji 20 gld. 21 gld. — Iz Ribnice 27 gld. — Iz Šent-Jurija pri Šmariji 32 gld. — Iz Nadanjega Sela 5 gld. — Iz Vipave 20 gld. 60 kr. — S Podkraja 24 gld. 10 kr. (Drugi dar. o tem prih.)